

[Christophersen.]

gere, det må selvstændige, det må pensionsmodtagere, det må uddannelsessøgende forstå. Til gengæld vil en gennemførelse af en skatterreform med betydelige indkomstskattelettelser jo også kunne danne en rimelig baggrund for, at en sådan forståelse opnås. Omvendt kan man sige, at hvis den forståelse ikke opnås, ja, så må forudsætningerne for skattereforens gennemførelse og dens muligheder for at virke efter hensigten jo tages op til overvejelse. På den baggrund går vi ud fra, at regeringen vil fastholde og udbygge sin kontakt med arbejdsmarkedets partier og gøre dem disse perspektiver klart.

Jeg skal blot til sidst sige, at folketingets arbejde har det sidste halve år være præget af valgets resultat. Der blev efter valget fremsat mange dystre spådomme om, at folketinget ville være uarbejdsdygtigt, at den smalle regering kun ville have en kort levetid. Det gik anderledes. Folkestyret har vist sin styrke i dette forår, og det er naturligvis ikke kun regeringens og regeringspartiets skyld, det er noget, som alle partier i denne sal kan tage til indtægt. Jeg vil godt på venstres vegne rette en særlig tak til de øvrige partier for deres bidrag hertil og en særlig tak til de udvalgsformænd, der fra de øvrige partier loyalt har medvirket til, at vi har fået gennemført den lovgivning, som vi for mange tings vedkommende jo er enige om har været rigtig og fornuftig.

Niels Helveg Petersen (RV):

Denne folketingssamling har været en af de mærkeligste nogen sinde, og det kan jo ikke undre efter valget den 4. december. Ved det valg mistede de 5 repræsenterede partier sammenlagt 60 mandater til helt nye partier eller til gamle partier i ny forklædning. Og for første gang i arbejderbevægelsens historie måtte socialdemokratiet afgive stemmer i tusindtal til et parti, der kun kan betegnes som et højreparti af et vulgær-anarkistisk tilsnit.

Efter nederlaget burde partierne have forstået, at nu gjaldt det først og fremmest om at genskabe tilliden, få folkestyret til at fungere og skabe en samling om løsningen af de kroniske økonomiske vanskeligheder, som var den egentlige årsag til valgets udfald.

I det halve år, der er gået, har vi haft 2 kri-

seforlig med kortsigtede indgreb. Disse forlig er gennemført med skiftende flertal. I det første gennemførtes sammen med socialdemokratiet en omkostningsdæmpende ydelse og en unødvendig og skadelig tvungen opsparing. Dette forlig har ikke haft synlige virkninger på den økonomiske udvikling.

3 måneder efter måtte regeringen igen søge folketinget om tilslutning til kortsigtede indgreb i form af afgiftsforhøjelser. Dette indgreb gennemførtes efter en langstrakt politisk krise, hvor regeringen for at få sine forslag igennem indgik på en aftale med fremskridtspartiet. Vi fik i kølvandet herpå overenskomststridige arbejdsnedlæggelser; den faglige arbejderbevægelse så ud til at miste autoriteten over for sine egne medlemmer. For første gang siden besættelsen kunne den yderste, autoritære del af venstrefløjen notere en betydelig fremgang. Det kunne se ud, som om ungdomsoprøret fra slutningen af 1960'erne delvis er afløst af tilslutning til den kommunistiske bevægelse, hvis ideologiske grundlag står som ild til vand til ungdomsoprørets erklærede udgangspunkt.

De to kortsigtede kriseforlig vil næppe bringe os nærmere en løsning af vore økonomiske problemer. Inflationen er ikke begrænset, den løber videre med tilsyneladende forøget hast og har nået latinamerikanske højder. Resultatet heraf er en betydelig og asocial omfordeling af værdierne i samfundet til fordel for besiddere af jord og fast ejendom og til skade for mennesker, der skal leve af deres arbejde eller deres pension.

Betalingsbalanceproblemet er forværret. Vi ved ikke, hvor stort underskuddet bliver i år. Gætterierne går på ca. 8 mia kr., en fordobling af den hidtidige rekord. Der er ingen tegn til bedring på betalingsbalancen i løbet af 1975, medmindre der gennemføres meget vidtgående indgreb. De stigende priser på olie og råvarer må bære en del af ansvaret for forværringen, men også selvskabte økonomiske forhold forstærker tendenserne. Inflationen forringer konkurrenceevnen, den forværret udsigterne til en bedring af betalingsbalancen, fordi vores inflation så klart ligger i overkanten af, hvad der gælder i de øvrige vestlige industrilande. Uro på arbejdsmarkedet, stigende sociale spørgsmål, styrkelse af de politiske yderkræfter, stærk inflation, selvskabte og tilsyneladende